

Извештај, кључне поруке и ставови са научне конференције „Последице НАТО агресије на СРЈ“

У организацији Евроазијског безбедносног форума **22. 03. 2018.** године у Институту за међународну политику и привреду, у Београду, одржана је научна конференција под називом: „Последице НАТО агресије на СРЈ“.

Конференцијом је председавао директор Евроазијског безбедносног форума проф. др Митар Ковач.

На Конференцији своје радове су изложили:

1. Проф. др Божидар Форца, начелник Катедре безбедности, Универзитет "УНИОН-Никола Тесла" у Београду
2. Др Радомир Ковачевић, Центар за радиолошку заштиту Института за медицину рада Србије
3. Професор др Светлана Жунић, Центар за нуклеарну медицину КЦ Србије
4. Слободан Петковић, генерал у пензији
5. Професор др Бранка Ђуровић, Институт за медицину рада, ВМА
6. Др Бранислав Блажић, државни секретар у Министарству заштите животне средине
7. Др Зорка Вукмировић, научни саветник у пензији Института за физику
8. Проф. др Владан Јончић, професор у пензији Правног факултета Универзитета у Београду
9. Др Мирјана Анђелковић Лукић, виши научни сарадник у пензији
10. Др Драгана Николић, Институт за нуклеарне науке „ВИНЧА“
11. Мр Милорад Којић, директор Републичког Центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица Републике Српске
12. Др Срђан Алексић, адвокат
13. Александар Живановић, удружење студената „БАСТИОН“, ФПН Универзитета у Београду
14. Проф. др Митар Ковач, директор Евроазијског безбедносног форума

Конференцији су присуствовали представници државних органа, стручних институција, амбасада пријатељских држава, представници медија и многи други.

На конференцији су изнесени кључни ставови и поруке:

- агресија на СРЈ је била нелегална и нелегитиман чин напада на суверену државу и њен народ;
- током агресије су почињени злочини из све три области међународног права: злочин против мира, ратни злочини и злочин против човечности;
- приватним, правним лицима и држави је причињена огромна директна и последична материјална и нематеријална штета;
- последице нанете агресијом су далекосежне и осећаће се јако дуго;
- држава још увек није утврдила ни у којим областима и које врсте штете су нанесене, а самим тим није исказала ни приближну величину нанесене штете;
- према досадашњим сазнањима штете су нанесене у области:
 - убиства, погибије, рањавање, физичке и психичке трауме становништва;
 - протеривање око 230 000 становника
 - материјалне штете причињене уништавањем имовине приватних, правних лица и ржаве, немогућношћу кориштења имовине, отимањем имовине („приватизација“, ...)
 - уништавање културних материјалних и нематеријалних добара;
 - загађење животне средине (ваздух, вода и тло) и угрожавање живота, здравља и опстанка свих живих организама и то по најмање два основа:

директно загађење због кориштених забрањених убојних средстава (осиромашени уранијум и друге хемикалије) и последице настале дејством на објекте чијим уништавањем се ослобађају материје опасне по живот и околину;

- оболевање људи и појава дегенеративних промене код потомства; ...
 - узурпирање и немогућност кориштења материјалних добара и природних ресурса власништво приватних, правних лица и државе;
- потребно је прикупити доказе и међународну подршку за покретање тужбе за грађанска одговорност земаља чланица НАТО пакта пред властима тих држава

За наставак поступања у овој области, а ради свеобухватног утврђивања насталих материјалних штета и утврђивања насталих штетних последица, налажење одговарајућег начина за ублажавање и отклањање последица и примену изабраних решења потребно је институционално – државно организовање и подршка ради формирања научних тимова, организационе и материјалне подршке и усклађивања поступања према јединственом плану и циљевима.

За такав приступ постоје научни потенцијали у нашој држави, постоји изражена жеља појединаца и организација, као и подршка дела међународне стручне и научне јавности, а сврха таквог рад је да се дође до свеобухватне спознаји насталог стања да би се на основу тога осмислила и пронашла најповољнија решења проблема који су очигледно присутни.

Ову замисао је могуће најлакше и најбрже остварити кроз организациону и материјалну подршку државе и њено преузимање водеће улоге у читавом послу.